

Gülseren

– Tuna M.Yaşar · 17 Ocak 2019

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde yalnız mı yalnız bir kız varmış. Kızın adı Gülseren’miş. Adı gibi her gördüğü gülü koparıp yürüdüğü yollara gül yapraklarını serermiş. Bunu fark eden köyden biri sormuş. “Neden gülleri vazoya koymuyorsun da koparıp atıyorsun?” demiş.

Gülseren “Ben böyle yapmazsam bir daha geçtiğim yerlerden geçemem.” Demiş.

Soru soran kişi cevabı anlamamış. Ama susmuş.

Gülseren yine bir gün komşu köye doğru yürüyüşe çıkmış.Ormanın içinde ilerliyormuş. Birden ayı kükremesi duymuş. Etrafına bakınıp ‘nereden geliyor bu ses’ diye aranmış. Bir daha o sesi duymamış. Irmağın kenarına gelmiş. Gülseren eğilip ırmaktan su içeceğinde birden aslan kükremesi duymuş. Su içmeyi bırakıp etrafına bakınıp. Ama ortalıkta aslandan iz yokmuş.Yoluna devam etmiş.Komşu köye nihayet varmış.

Gülseren bu köyün en çok kokusunu severmiş. Çünkü bu köyde her gün ekmek pişirilirmiş. Gülseren bu köye biraz da bu ekmekleri tatmak için gelirmiş. Ekmek yapan kadınlar Gülseren’i tanımış. Gülseren yeni pişen ekmeklerden teklifsizce vermiş.

Az ileride duman çıkan evi görmüş. “Olsa olsa ekmek pişirilen ev orasıdır.” Diye söylenmiş. Oraya doğru yürümüş. Yolu tam yarılarmış ki bir katır anırması duymuş. Gülseren “Köyden birinin evinden geliyordur bu ses. Başka ne olabilir ki bu?” demiş.

Ekmek pişirilen eve gelmiş. Kadınlar hemen ona sacta pişirilen ekmekten dürüm yapıp vermiş.

Kadınlardan biri “Gülseren bu gün bizim oğlan ormanda canavar gördüğünü söyledi. Tarif et canavarı dedim edemedi. Ne olur ne olmaz. Bu gün bizim evde kal. Yarın benim oğlanla köye dönersin.” Demiş.

Gülseren “Olmaz ben çok tanımadığım birinin evinde kalmam. Yoksa bir sürü şey başıma gelir.” Demiş.

Kadın “Ama ekmeğimizi yiyorsun.” Demiş.

Gülseren bu söze çok kızmış. “Alın ekmeğiniz sizin olsun.” Demiş. Dürüm ekmeğini saman otlarının üzerine fırlatmış. Hemen o evden çıkıp geldiği yere, köyüne doğru yola koyulmuş.

Ormanı çıktığında henüz akşam yeni olmuş. Gülseren bulunduğu yerden kendi evlerinin ışığını görebiliyormuş. Sevinç içinde evine doğru koşmaya başlamış. Tam evin kapısına gelince bir baykuş görmüş. O an baykuş kendi ötüşü ile değil Gülseren’in anlayacağı şekilde konuşmuş.

Baykuş “Sevimli ve küçük kız. Neden bugün yollara gül sermedin?” demiş.

Gülseren “Ben o gülleri insanları tanıyamadığım için sererdim.Artık muradıma erdim.Gül sermeme gerek kalmadı.” Demiş.

Baykuş “Söyle bakalım. İnsanlar nasıl biridir?” demiş.

Gülseren’in gözleri yaşlı bir şekilde “İnsanlar çok kötü. Yaptıkları iyilikleri başa kakarlar.” Demiş hışımla evden içeriye girmiş.

Gülseren’in annesi öğleden beri ortalıkta görünmeyen kızına bir şey sormamış. Kızının akıllı ve duygusal olduğunu bilir kızı anlatmadan ona soru sormazmış. Aradan bir hayli zaman geçmiş. Gülseren odasından nihayet çıkmış. Çünkü ortaya sofraya serilmiş ve yemek yenecekmiş.

Sofrada iki küçük kız kardeşi, annesi abisi ve babası varmış. Babası hiç aceleci değilmiş. Kızı Gülseren zaman ve zemin müsait olunca ağlama sebebini kendiliğinden söyleyeceğini bilirmiş. Yemek yenmiş, içecek içilmiş.Sofra kalkmış. Çay pişirilmiş.

Baba bir köşede tespihini çeke dursun Gülseren konuşmuş. “Anne demiş. Komşu köyde sizden habersiz yatıya kalmamı ister miydiniz?” demiş.

Annesi “O ne biçim söz öyle. Evim dururken ne vazifem başkasının evinde yatıya kalmak.” Demiş.

Gülseren o gün yaşadıklarını bir bir anlatmış.Annesi babasına dönüp “Bey kızımız ağlamakta ve susmakta haklı. Kim bilir, o köyde her gün ekmek pişer. Beki de Gülseren’e ekmek vere vere bıktılar.” Demiş.

Gülseren araya girmiş. “Anne sen beni dinlemedin mi. Ben gibi birinin sözüne nasıl laf ederler. Demek ki beni sevmiyorlar. Ve onlardan aldığım ekmeği çok görüyorlar.” Demiş.

Gökyüzünde yıldızlar varmış. Onlara baktıkça Gülseren’in içi rahatlıyormuş. Bugün ağız dalaşı yaptığı ekmekçi kadını da affetmiş.Aklı o an ormanda ve köyde duyduğu hayvan seslerine takılmış. “Ayı bu köyde olamaz. Hayal gördüm. Peki aslana ne demeli. Belki biri bana şaka yaptı. Peki köydeki katır sesleri neydi?” demiş kendi kendine.

Yola serptiği gülleri düşünmüş. “Bütün o gülleri bana iyilik yapanlar için serpiyordum. Bir daha mı. Töbe o köyün yakın yöresine yaklaşmam.” Demiş. Gözleri yavaş yavaş tatlı uyku ile kapanmış.

Rüyasında akşam gördüğü baykuş varmış. Baykuş ona “Komşu köydekilere kızmakta haklısın. Ama sen yollara gül sermeye devam et. Bak göreceksin. Bir sürpriz var. Bekle” demiş.

O an Gülseren uyanmış.Bakmış ki sabah çoktan olmuş. Gün ağarmış. Yerinden neşe içinde kalkmış.Sonra neşe içinde kahvaltıya oturmuş. Sonra annesine bulaşıkta yardım etmiş.Bütün ev işleri bitince annesinden izin alıp dışarıya çıkmış.

Bir de bakmış ki akşamki baykuş hala yerli yerinde. Gülseren “Benim rüyalarımı mı takip ediyorsun?” demiş.

Baykuş dile gelmiş. “Gül serpmeye devam edersen çok güzle mi güzel bir arkadaşın olacak.Kim mi haydi söyleyeyim. Dün sana ekmek vermeyi çok gören kadının kızı.” Demiş.

Gülseren “Tamam tamam tanıyorum onu. Şu bütün kuru otları yakmayı seven kız. O ot yakmayı sever ben çiçek koparmayı.Dur bakalım adı neydi?” demiş. Gülseren düşünmeye başlamış. Diğer tarafta Gülseren yürüyor, baykuşta daldan dala konarak onu takip ediyormuş. Baykuşla Gülseren ormanın içinden geçip komşu köye varmışlar.

Gülseren bir evin bahçesinin önündeymiş. Evin önünde dizi dizi toprağa ekili kırmızı güller varmış. Gülseren birini koparmış. Kırmızı yapraklarını yola atmaya başlamış. Tamda o anda evden kendi yaşında bir kız çıkmış.

Gülseren “Esmâ sen ha. Bu evde mi oturuyorsun. Hiç bilmiyordum.” Demiş. Esmâ evin kapısından ayrılıp Gülseren’in yanına gelmiş.

Esmâ “Kız annem anlattı. Çok üzgün. Dün istemedim sana ekmek verdiğini söylemiş. İstersen eve girelim. Annem her şeyi anlatsın sana.” Demiş. Gülseren bunu kabul etmiş. Beraberce eve girmişler.

Esmâ’nın annesi Gülseren’den defalarca özür dilemiş. Gülseren de onunla barışmış.

Esmâ’nın annesi “Artık kızıyla istediğin yere gidebilirsin.” Diyerek aralarındaki buzların eridiğini

belirtmek istemiş.

Esmâ ile Gülseren evden çıkınca yakınlardaki ırmağa gitmişler. Çünkü orada çok yakılacak kuru ot ve koparılacak gller varmış. İki kız arkadaş dere kenarına gelince önce bir ayı görmüşler. Sonra ayıya saldıran bir aslanı görmüşler.

Gülseren "Ayılar gl çok sever. Bence ayı masum." Demiş.

Esmâ "Aslanlar ise kuru otları çok sever. Avlanacaklarında kuru otlarla gizlenirler." Demiş. Bu masla da burada bitmiş.

Tuna Yaşar